

DAĞINIK ÖTESİ

Bazen vücudumu terk ettiğim oluyor.

Yolda yürürken, evde ailemleyken ya da Bayan Elliott'ın sınıfının arka sıralarında önümdeki kâğıda amaçsızca bir şeyler çiziktirirken... aniden gidiveriyorum.

Bedenimden çözüldüğümü, tıpkı bir kartal gibi yukarı doğru yavaş yavaş yükseldiğimi hissediyorum. O ana kadar ben olarak bilinen çocuk, artık aşağıdaki manzaranın minicik bir noktası haline geliyor.

Tekrar aşağıya indiğimde ise o eski ben değilim artık. Ya da öyleysem bile, kendimin bir benzerine dönüşmüş gibiyim.

Bu yeni çocuk da benim gibi 13 yaşında; görüntüsü ve konuşması da aynı benimki gibi. Ama o daha iyi giyiniyor. Saç kesimi daha havalı. Onu kızdıracak bir şey söylendiği zaman, söyleyenin ağzının payını verecek cevabı yarım saat sonra değil, hemen oracıkta düşünebiliyor.

Birden çok bahçesi olan ve çimlerinde bir tavus kuşunun gezindiği büyük bir evde yaşıyor. İyi bir ailesi ve Harry Flintock adında, aynı zamanda en iyi arkadaşı da olan bir

kâhyası var. Okula gitmiyor; çünkü bir kâşif, casus, macera adamı, gezgin, amatör psişik, aktif çevreci ve trilyoner olduğundan, Bayan Elliott'ın bir davul gibi gümbür gümbür çıkan sesini dinlemekten çok daha önemli işleri var.

Adı, Jay Daniel Bellingham.

Jay neredeyse her zaman bir tür maceranın ortasında dır. Ya yunuslar ile yüzüyor ya da azgın bir nehir üzerinde sal yarışı yapıyordur; bazen bir çölde dörtayak adını verdiği, kendi icadı aracını kullanıyor, kimi zaman da becerdiği gerçekten de harikulade bir iş sonrası dünya basınının sorularını yanıtlıyordu.

Ama aksi ve huysuz olduğu günler de vardır, çünkü çok sevdiği dostu Danny Bell'in başına gelen bazı olaylar onu kızdırır.

İşte o zaman havaya herkesi uyutan gizli bir uyku gazı sıkılır; tek kişilik sınıfına ders vermeye devam eden Bayan Elliott hariç herkes uyuklamaya başlar. Ya da Danny'nin ablası Kirsty'ye öyle soğuk ve sert bir bakış fırlatır ki, kız kıpkırmızı olur, kekeler ve son on yıl içerisinde ilk defa susar.

Jay hiçbir zaman şiddete başvurmaz. O, insanlara zarar vermenin soylu bir davranış biçimi olmadığını düşünür. Birilerine kötü davrandığında, bunun mutlaka iyi bir sebebi –soyu tükenmekte olan hayvanlar, dünya barışı, herkesin mutluluğu, Danny Bell gibi– vardır.

Ben Jay Daniel Bellingham değilim. Ben Danny Bell'im.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği o mayıs akşamüstünde, dörtayağım ile özel bir yarış parkurunun tozunu attırmıyordum. Okuldan çıkmıştıım ve eve doğru yürüyordum. Yalnız, biraz pasaklı ve başı belaya girmiş olsa da, çantasında ailesine verilmek üzere öğretmeni tarafından yazılmış bir yazı –gerçekten de çantamda böyle bir yazı vardı– bulunsa da ses çıkartmayarak ve etraf yatışana kadar ortalıkta görünmeyerek yakayı sıyıran türden bir öğrenciydim.

Hayallere dalmış durumda, yaşadığım mahalledeki karanlık ve kocaman apartmanların arasından geçerek eve yaklaştığımda, etrafımda çim bahçeler ve tavus kuşu yerine yalnızca çatılarda gevezelik edip gülüşen sığırcık kuşları vardı.

Ayrıca birazdan çıkacağım iki kat merdiven de şehir dışındaki malikânemin merdivenleri değil, Gloria Konutları No:33 adresindeki ‘ev’ adını verdiğimiz daireye çıkan, yaz ortasında bile serin ve nemli olan, çış kokulu, beton merdivenlerdi.

Hayır, ben Jay değilim. Ben Danny’yim. Ve hayatımda ilk kez gerçekler, herhangi bir rüyadan daha garip hale gelmek üzere...

1. RÖPORTAJ: *Dave, Kirsty ve Robbie Bell*

DAVE: *O günü anımsamıyorum. Genelde Danny televizyonda ‘Bir Kelime Bir İşlem’ varken gelir, bir şeyler atıştırır,*

sonra da odasına gider. O yok mu o... ne hayalperesttir!
Tıpkı babası gibi kendi dünyasında yaşar.

KIRSTY: Deli demek daha doğru olur.

DAVE: Daha o ufacıkken onun için 'Benim Küçük Hayalperestim' diye bir şarkı yazmıştım. Eğer isterseniz burada size söyleyebilirim.

RÖPORTAJCI: Belki daha sonra.

KIRSTY: Baba, pardon ama Danny hiç de sana benzemiyor. O gitar çalmıyor. Patates çuvalı gibi bütün gün televizyon karşısında pineklemeden hoşlanmıyor. Sabahın on birinden itibaren bira içmeye başlamıyor. Ayrıca bazılarımızın aksine, evden dışarı da çıkıyor.

DAVE: Hadi ama tatlım, konuyu değiştirsek iyi olacak.

ROBBIE: Beni parka götürürdü, öyle değil mi baba?

KIRSTY: Dürüst olalım, hiçbirimizin ona aldırdığı yoktu. Bütün bu yaygaranın sebebini anlayamıyorum.

RÖPORTAJCI: O sıralarda Bayan Bell yanınızda değildi sanırım?

DAVE: Paula mı? Hayır, değildi. Hatta oldukça ayrıydı diyebilirim. Ayrı yaşamayı deniyorduk da. O, kariyeriyle ilgileniyordu. Bana düşense çocuklara bakmak oldu.

KIRSTY: *Ve sen de bunu televizyon seyrederek ve alışveri-
şe sürekli bizi yollayarak yaptın.*

ROBBIE: *Annem de televizyon seyrederdi.*

DAVE: *Tabi, her zaman diğer kanallardan birinde seyret-
mek istediği bir şeyler olurdu. Şu uzaktan kumanda konu-
sunda ciddi kavgalarımız olmuştur.*

RÖPORTAJCI: *Hepinize çok teşekkürler. Çok yardımcı ol-
dunuz.*

Ev: ‘Dağınık’ sözcüğü, Gloria Konutları, No:33’teki evi-
mizin nasıl görüldüğünü tarif etmeye başlamaya bile yet-
mez. Sanki ailemin –annem, babam, ablam Kirsty ve kar-
deşim Robbie– her bir üyesinin kendine has düzensizliği,
televizyondaki vahşi hayat belgesellerindeki gibi çiftleşmiş
ve sıradan bir dağınıklığın çok ötesinde bir tür meydana
getirmişti.

Böylece babamın katkıları –bira kutuları, izmaritler, gi-
tar telleri, ayağından birkaç hafta önce çıkardığı bir çorap
teki– Kirsty’nin gençlik dergileri, eski rujları, sivilce kremi
tüpleri ve boş CD kutuları ile bir araya gelmişti. Altı yaşın-
daki Robbie, kırık bilgisayar oyunları, delik bir futbol topu
ve yarısı yenmiş bir hamburgerle katkıda bulunurken, ban-
yo veya mutfağın acayip ve keşfedilmemiş köşelerinde an-
nemin ardında bıraktığı tarihi kalıntılara –artık giymediği
bir elbise, espri olsun diye aldığı ve hiç takmadığı sarı bir

peruk, hatta (eğer gerçekten şanssızsanız) ucuz ve eski bir sütyen veya bir külot– rastlayabiliyordunuz.

Bir konuya açıklık getirmek istiyorum: Bu bir aile trajedisi değil. Babam gitarı ile eski şarkılarından birini çaldığında ya da Robbie oturma odasında maymun dansı yaptığında; Kirsty bayat esprilerinden birini patlattığında veya annem Paula (hâlâ bizimleyken) iyi geceler öpücüğü verirken saçımı okşadığında bu ev, yaşamak için güzel bir evdi.

Sorun, son zamanlarda bu saydıklarımın hiçbirinin yapılmıyor olmasıydı. Babam gitarından çok birayla ilgileniyor, Robbie sadece bilgisayar oyunları oynuyor, Kirsty ise genç kızlığa adım attığından bu yana tüm espri anlayışını emen bir hastalığa yakalanmış gibi davranıyordu.

Annemin olduğu yerde artık bir boşluk vardı. Arada sırada görüşüyor ve haftada iki üç kere telefonda konuşuyor olsak da benim için zaman yaratmaya çalıştığını, beni yoğun hayatına ilave etmeye uğraştığını, yaşamında Danny Bell'in gündelik problemlerinden daha ilginç ve önemli sorunlar olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden de ona kendi dertlerimden bahsetmiyordum.

Bazen aileler insana, kendisini çok yalnız hissettirebiliyorlar.

Bu konuda bana güvenin: Bell ailesinin geçmişini ayrıntılı bir şekilde öğrenmek istemezsiniz. Yaptığım listelerden

bir tanesi bile (bazen sınıfta listeler yaparım) size bilmek isteyeceğinizden daha fazlasını verecektir.

HAYATIM HAKKINDA ON ÖNEMLİ MADDE

1. Babam bana “Ahmak” lakabını takmaya çalışmıştı; hayranı olduğu ünlü bir pop yıldızının lakabıymış.

2. Ayağıma bir futbol topu değmeyeli beş yıl oluyor.

3. Anormal uzunlukta bir dilim var ve onu burnuma değdirebiliyorum. Bu sayede okulda üç iddia kazanmışlığım var.

4. Geçtiğimiz iki yıl üç ay boyunca babam herhangi bir nedenle veya bir kişi için evden dışarı adımını atmadı.

5. Annemin kuzenlerinden biri mağazada çalışırken bir seferinde Jennifer Aniston’a tezgâhtarlık yapmış ve kim olduğunu fark etmemiş.

6. En sevdiğim hobim banyo küvetinde uzanıp ‘Kuşların Dünyası’ adlı kitabımı karıştırmak.

7. Annem şu anda buraya on dakikalık yürüyüş mesafesinde yaşıyor ve biz ailenin diğer üyeleri olarak bunu dert etmiyoruz.

8. Solağım.

9. Eğer ölecek olsam, ailedekiler haricinde yalnızca iki kişi, Maddy Nesbitt ve Rick Chancellor, gerçekten istedikleri için cenazeme gelirler. Diğerleri için bu bir görev/suçluluk

duygusu/merak/okulu ekmek için bir fırsat meselesi olur. Aslında üç kişi. Bayan Elliott da beni oldukça sever.

10. Merak etmeyin, yakın bir zamanda öbür tarafa gitmeyi planlamıyorum.

O gün öğleden sonra eve adım attığımda içerisinin pek de iç açıcı göründüğünü söyleyemeyeceğim.

Oturma odasındaki kanepenin önünde, pörsümüş çoraplar içerisindeki iki adet kocaman ayağın çevresinde yağlı tabak çanaklar, boş bira kutuları ve içlerinde sigara söndürülmüş çay tabakları mide bulandırıcı bir daire oluşturmuştu.

Babam, Bir Kelime Bir İşlem'i seyrediyordu. Sanki hayatı boyunca Bir Kelime Bir İşlem seyretmekten başka bir şey yapmamış gibi bir görüntüsü vardı. Hemen yanında ise gitarı adeta bir insan gibi duruyordu. Elindeki sigaradan süzülen mavi duman döne döne yukarı doğru çıkıyor, pencereden gelen güneş ışıklarını belirginleştiriyordu.

Yerden birkaç tane bira kutusu toplarken, "Selam baba," dedim.

Babamın gözleri televizyon ekranından ayrılmadı. Kelimelerle arası pek iyi sayılmasa da bu yarışma, onun en sevdiği programdı.

"Baklalık," diye atıldı.

"Sanmıyorum baba," dedim. "Baklalık sözcüğünü söz-lükte bulamayacağına bahse girerim."